

kommer bort fra, dem selv til Ulykke og Samfundet til umaadelig Bekostning. Jeg tror, det er meget berettiget, at man fremdrager den Side af Sagen og anmoder Rigsdagen om at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Men jeg indrømmer, at Sagen ikke er saa lige at løbe til; og derfor har jeg ogsaa valgt at fremdrage den ved denne Lejlighed, da jeg synes, at der netop under de værende politiske Forhold her i Landet nu maatte kunne blive Tid til at tage hele dette Spørgsmaal op til en samlet Overvejelse, altsaa baade Pantelaanervirksomheden, Marskandiserens og Assistenthusets Virksomhed, Handel med brugte Sager efter Næringslovens § 23, Handelen med Klude og Ben o. s. v. Det er ikke saadan, at jeg vil bestræbe mig for i særlig Grad at lægge dem, som driver denne Næringsvej, uoverkommelige Vanskeligheder i Vejen. Naar jeg har tænkt paa denne Sag, har jeg ment at kunne øjne en Ordning, hvorefter disse Virksomheder godt kunde drives ogsaa som en Forretning, som kunde give en Mand sit Brød. Men jeg har da paa den anden Side ogsaa haft for Øje, at der er hæderlige Personer, der driver saadanne Virksomheder som Pantelaanervirksomhed eller Marskandiserforretning, skal de beskyttes mod de uhæderlige Personer, der griber ind i samme Erhverv. Det er Konkurrencen, der i mange Tilfælde gør Folk uhæderlige. Vi ser det samme paa andre Omraader, som Lovgivningsmagten har beskæftiget sig med, saaledes Butikslukningen og Ordningen af Beværterspørgsmaalet. Lovgivningsmagten har jo maattet gribe ind paa disse Omraader for at beskytte den hæderlige næringsdrivende mod den uhæderlige, den sunde Konkurrence mod den usunde og uhæderlige. Og hvorfor skulde det Omraade, jeg her har omtalt, ikke lige saavel kunne blive Genstand for Lovgivning af lignende Art som den, jeg har nævnt vedrørende Butikslukning og Beværterforholdet? Jeg indrømmer imidlertid, at der er væsentlige Vanskeligheder ved at faa Sagen i Gang, naturligvis allerførst den Vanskelighed, at Sagen maaske slet ikke interesserer Rigsdagen — hvad jeg dog ikke antager —, men dernæst er der den Vanskelighed, at disse forskellige Erhverv sorteres under forskellige Ministerier: Assistenthuset sorteres under Finansministeriet, Pantelaanervirksomheden sorteres under Indenrigsministeriet, Handel med brugte Sager under Handelsministeriet og endelig Politiet, som vi slet ikke kan lade ude af Betragtning ved disse Forhold, sorteres under Justitsministeriet. Denne Vanskelighed havde imidlertid den nuværende

højtærede Justitsminister for Øje, da han i 1898 tog Ordet her i Salen ved første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Assistenthusets Privilegium, hvilket Lovforslag var fremsat af den daværende Finansminister Hørring. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte da: „Det forekommer mig mærkeligt, om der skulde være en saadan Sondring mellem Ministerierne, at man, naar der kommer en Opfordring fra Rigsdagen til Ministeriet om at udarbejde et Lovforslag vedrørende dette eller hint Emne, ikke kunde faa det udarbejdet, fordi en Del deraf hørte ind under Finansministeren, medens en Del hørte ind under Indenrigsministeren og en Del hørte under Justitsministeren. Saa faa de tre højtærede Ministre virkelig at samarbejde paa at tilvejebringe et saadant Lovforslag“. Jeg antager, at den højtærede Justitsminister nu vil stille sig velvillig til Sagen efter den Elskværdighed, han viste mig, da jeg tidligt paa Forsommeren henvendte mig til ham med Anmodning om at være mig behjælpelig med at faa de københavnske Politiebedsmænd til at give mig de Oplysninger, jeg maatte have for at sætte mig ind i denne Sag. Med en Anmodning til den højtærede Minister om at stille sig velvillig til Sagen og gøre, hvad han kan, for at vi kan faa en for Samfundet tilfredsstillende Ordning af dette Forhold, skal jeg slutte.

Westergaard: Jeg vil begynde med at omtale et Par lokale Forhold og skal først bringe den højtærede Kirkeminister en Tak, fordi han ved at optage en Bevilling dertil paa Finanslovforslaget har imødekommet de Krav, der var fremsatte fra Beboernes Side om at faa bygget to nye Kirker i Snebjerg Sogn i Hammerum Herred. Det lyder næsten som et Eventyr, men det er alligevel sandt, at der for mindre end 50 Aar siden kun fandtes faa Beboere i de Egne, som nu skal have Kirker. Egnen henlaa den Gang som uopdyrket Hede, Moser og Kær uden at give noget som helst Udbytte. I den forholdsvis korte Tid, der siden er gaaet, har der været saa store Fremskridt, at der allerede i nogle Aar har været stærk Trang til disse to Kirker. Denne Fremgang, som er overmaade glædelig, er ikke enestaaende i Vestjylland. Jeg vil, som sagt, takke den højtærede Kirkeminister, fordi han har taget denne Bevilling op, og jeg vil udtale Haabet om, at det høje Ting vil give sin Tilslutning dertil; man vil derved afhjælpe et Savn, som har været følt i adskillige Aar derovre, og jeg nærer ikke